

- 2) Czy w przypadku działalności takiej jak ochrona obiektów przemysłowych – w której nowy usługodawca przejął tylko jednego z czterech pracowników wchodzących w skład jednostki gospodarczej (w związku z czym nie przejął większości pracowników), brak jest okoliczności faktycznych pozwalających na stwierdzenie, że dany pracownik posiadał szczególne kompetencje i szczególną wiedzę, tak że można by uznać, iż zasadnicza część personelu, pod względem kompetencji, została przeniesiona na usługodawcę i nie zostały przeniesione żadne składniki niematerialne – można stwierdzić, że nie dochodzi do przejęcia jednostki gospodarczej, nawet jeśli klient nadal oddaje do dyspozycji nowego usługodawcy określony sprzęt (alarmy, telewizję przemysłową, komputer), zważywszy, po pierwsze, na stosunkowo niską wartość gospodarczą inwestycji, jaką ten sprzęt stanowi w całej operacji, a po drugie na to, że żądanie od klienta wymiany owego sprzętu nie byłoby racjonalne z ekonomicznego punktu widzenia (wyrok z dnia 27 lutego 2020 r., Grafe i Pohle, C-298/18, pkt 32) ⁽³⁾?
- 3) Jeżeli „kwestię tę powinien ocenić w konkretnym przypadku sąd krajowy w świetle kryteriów wypracowanych przez Trybunał [(...) wyrok z dnia 7 sierpnia 2018 r., Colino Siguënza, C-472/16, EU:C:2018:646, pkt 45 ⁽⁴⁾];] (wyrok Grafe i Pohle, pkt 27)], a także celów dyrektywy 2001/23, wymienionych między innymi w jej motywie 3”, czy należy wziąć pod uwagę, że wspomniana „[d]yrektywa [...] nie ma na celu wyłącznie ochrony interesów pracowników przy przejściu przedsiębiorstwa, lecz powinna zapewnić sprawiedliwe wyważenie z jednej strony interesów pracowników, a z drugiej strony – interesów przejmującego” (pkt 26 wyroku ISS Facility Services NV z dnia 26 marca 2020 r. w sprawie C-344/18 ⁽⁵⁾), w którym powtórzono stwierdzenie zawarte już w wyroku Alemo-Herron z dnia 18 lipca 2013 r., C-426/11 ⁽⁶⁾, pkt 25)?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejścia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów (Dz.U. 2001, L 82, s. 16).

⁽²⁾ EU:C:1997:141

⁽³⁾ EU:C:2020:121

⁽⁴⁾ EU:C:2018:646

⁽⁵⁾ EU:C:2020:239

⁽⁶⁾ EU:C:2013:521

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 1 września 2021 r. w sprawie T-463/20, Sony Interactive Entertainment Europe/EUIPO, wniesione w dniu 10 listopada 2021 r. przez Sony Interactive Entertainment Europe Ltd

(Sprawa C-678/21 P)

(2022/C 148/14)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Sony Interactive Entertainment Europe Ltd (przedstawiciele: S. Małynicz, BL, M. Maier, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem z dnia 24 lutego 2022 r., Trybunał Sprawiedliwości (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) orzekł, że odwołanie nie zostaje przyjęte do rozpoznania oraz że Sony Interactive Entertainment Europe Ltd pokrywa własne koszty.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 1 września 2021 r. w sprawie T-561/20, Sony Interactive Entertainment Europe/EUIPO, wniesione w dniu 10 listopada 2021 r. przez Sony Interactive Entertainment Europe Ltd

(Sprawa C-679/21 P)

(2022/C 148/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Sony Interactive Entertainment Europe Ltd (przedstawiciel: S. Małynicz, BL)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem z dnia 22 lutego 2022 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania i obciążył Sony Interactive Entertainment Europe Ltd jej własnymi kosztami.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Napoli
(Włochy) w dniu 15 grudnia 2021 r. – VB/Comune di Portici**

(Sprawa C-777/21)

(2022/C 148/16)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Napoli

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: VB

Druga strona postępowania: Comune di Portici

Pytanie prejudycjalne

Czy przyjęte przez państwo włoskie przepisy [w niniejszej sprawie art. 93 ust. 1 bis i 7 bis decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 285 z 1992 r.] – które zakazują osobie prowadzącej działalność na własny rachunek, zamieszkałej we Włoszech przez okres dłuższy niż 60 dni, poruszania się w tym państwie pojazdem zarejestrowanym w innym państwie członkowskim i używanym przez nią zwykle do przemieszczania się i poruszania w dwóch państwach członkowskich, to znaczy w państwie członkowskim zamieszkania i w państwie członkowskim rejestracji pojazdu, w celu wykonywania przez nią zawodu (jak również ze względów związanych z jej życiem prywatnym) – są sprzeczne z art. 49 i 56 TFUE?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Erfurt (Niemcy)
w dniu 3 stycznia 2022 r. – HK/Allianz Lebensversicherungs AG**

(Sprawa C-2/22)

(2022/C 148/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Erfurt

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: HK

Strona pozwana: Allianz Lebensversicherungs AG

Pytania prejudycjalne

1) Czy prawo Unii Europejskiej, w szczególności art. 31 trzeciej dyrektywy w sprawie ubezpieczeń na życie ⁽¹⁾ i art. 15 ust. 1 drugiej dyrektywy w sprawie ubezpieczeń na życie ⁽²⁾, ewentualnie w związku z art. 38 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym pełne informacje przeznaczone dla konsumenta są przekazywane dopiero po złożeniu przez niego wniosku, czyli wraz z polisą ubezpieczeniową („model polisy ubezpieczeniowej”)?

Jeśli odpowiedź jest twierdząca: czy już samo to daje konsumentowi prawo do sprzeciwu, tj. do anulowania umowy ubezpieczenia?

Czy takie prawo mogłoby zostać wyłączone przez zarzut przepadku lub nadużycia prawa lub czy istnieją inne, na przykład czasowe ograniczenia w korzystaniu z tego prawa?